

25. 12. 2017 - K svobodě je dlouhé putování

1. čtení: Gn 12, 1-10

Píseň: 289 - Bohu chvála buď i čest

Základ kázání: Mt 2, 1-16

Vážení shromáždění,

jen dvě ze čtyř evangelijních podání se zmiňují o narození Ježíše z Nazaretu. A vždy docela ledabyle. I dnešní oddíl má Ježíšovo narození jen za kulisu: „Když se narodil Ježíš... hle, mudrci od východu se objevili v Betlémě.“ Samotné narození vlastně žádného evangelistu nezajímá. Daleko důležitější je, co se odehrálo, „když se Ježíš narodil“ - tedy, co se odehrálo, „když byly Vánoce.“

Lukáš se soustředí na dění kolem pastýřů. Matouš na mudrce. V lidové tradici dokonce na krále. Ve skutečnosti se však zaměřuje na mágoi (ř. μάγοι, z původního staroperského magauno), tedy na mágy. Za Ježíšem totiž nepřišli žádní králové, natožpak tři. Nebo jsme slyšeli nějakou číslovku v biblickém textu? A je velká otázka, jestli za ním přišli mudrci... Protože mágové byli astrologové, znalci horoskopů, starověcí alchymisté, čarodějové a kouzelníci věnující se magii a věštění. Nakonec po nich je pojmenována ta dodnes lidmi užívaná „magie.“

Matouš se tedy soustředí na perské čaroděje, kteří se přišli poklonit „narozenému králi Židů.“ Tedy na nejpohanštější pohany, které bylo možné najít ve světě tehdejších i dnešním. Totiž na ty, kteří život zakládají na horoskopech, na věštění z hvězd, na magických rituálech a kouzlení. Prostě na lidské chytrosti a domněnce, že já vše odhalím a zvládnou. Že já vím, co je pro mě nejlepší. Což je pravým opakem zvěsti Bible. Protože to je falešná víra, pavíra, zkomolená do známé české pověry.

Proč tedy nechává Matouš přijít a poklanit se králi nejen Židů právě tyhle pohany? Vždyť k žádnému obrácení u nich nedošlo!

Protože už jejich cesta je velice důležitá. Vlastně celý ten Matoušův příběh je založen na cestování: Mágové přicházejí od východu. Posléze se tam opět vracejí - ačkoli jinou cestou. A vzápětí i Josef, Marie a Ježíš cestují z Betléma do Egypta.

A nešlo o cestování ledajaké. Z Íránu, tedy bývalé Persie, je to do Betléma asi 1400 kilometrů. Minimálně. To je tak dlouhá cesta, že i dnes v autě si ji dobře rozmyslíme. Co teprve pěšky nebo na velbloudech? Vždyť je to cesta na měsíce! S takovým předstihem museli mágové vyrazit, aby zastihli Ježíše o Vánocích - to byl advent jak se patří!

Podobně i útěk Josefovy rodiny: Minimálně 600 kilometrů jen na egyptskou hranici. A ještě s novorozencem.

Stejně i praotec víry Abram. Toho Hospodin také vyslal na dalekou a náročnou cestu. Abram měl opustit svou zemi, své rodiště i dům svého otce. A odejít do země, kterou mu Hospodin ukáže. Z Cháranu do Šekemu, jen pro představu, je to také nějakých 1400 kilometrů. Což není náhoda! A posléze z té Bohem zaslíbené země Abram utíká (tedy opět cestuje!) do Egypta, podobně jako Josef s Marií. Ani to není shoda náhod. Také aby si zachránil život.

Jen pohané vážili tu dalekou cestu za právě narozeným Králem židů, řekne Matouš. A ještě ke všemu čarodějnici - pohané nejpoňanštější. Takové Starý zákon přikazuje zabíjet (Ex 22, 17). Ve vlastních očích věrní židé byli Božím příchodem rozlíceni až k vraždě novorozenců. Jen mágové, pohané vyrazili s několikaměsíčním, adventním předstihem, aby se poklonili miminku. Protože Spasiteli světa, vytouženému Mesiášovi.

Byli to pohané, kdo svůj advent a Štědrý večer strávili na cestě za Kristem. Pak mu odevzdali své dary, sebrali se, a vyrazili na stejně dlouhou cestu domů. To byly, panečku, Vánoce!

Na kolik tak dlouhá cesta asi vyšla? A ještě odevzdali zlato, kadidlo a myrhu. A ani se nezdrželi, aby poznaly Ježíšovo učení. Nebo Bibli. A Herodes je rovnou zneužil a podvedl...

Co že z té dlouhé cesty ti mágové cesty měli? Co že měl ze své cesty Abram, když opustil vše, co znal? Co že měl Ježíš ze svého bezhříšného života v očích Stvořitele světa?

Vlastně nic. A ještě je všechny jejich putování velmi mnoho stálo. U mágů výdaje na cestu a dary - a kdoví, jestli se ve zdraví dostali domů. Abram taky urazil 1400 kilometrů, a hned ho vyhnal hladomor. A jak skončil Ježíš? To přece dobře víme...

To je, panečku, vánoční zvěst! Abram odešel, aby v něm došly požehnání veškeré čeledi země. Ačkoli on sám se horko těžko dočkal Izáka. Nevrazil na cestu za Hospodinem pro sebe.

Mágové se přišli poklonit do lidského těla narozenému Stvořiteli světa, protože komu jinému? Jak by za ním mohli nepřijít? No a co, že je to velmi mnoho stálo...? No a co, že je to strašně dlouhá a náročná cesta? A nežehnáme si jimi dodnes tím magickým, zlidovělým a většinou nepochopeným C+M+B+?

A že Ježíš žil také v první řadě pro druhé - a nakonec pro všechny také zemřel - to přece dobře víme...

Tak před námi dnes stojí pohanští kouzelníci v jedné řadě s otcem víry Abramem a hlavou Církve Kristem. Stojí před námi pohanští černokněžníci jako příklad toho, o čem jsou Vánoce: Bůh se v Ježíši narodil pro nás. Proto i já dávám druhým. Jsem tu pro druhé. Jsem tu, abych druhým přinášel Hospodinovo požehnání - tím se stáváme křesťany, židy, muslimy. Žijeme pro požehnání bližních. I když mě klidně zneužijí a podvedou, jako to zažili mágové v Jeruzalémě. I když to druzí ani nevidí a nechápu, jako u Krista, mágů či Abrama.

Proto přece o Vánocích rozdáváme dárky: Alespoň ten jeden večer či ráno žijeme a jednáme v první řadě pro druhé. Rozdáváme radost, pokoj, lásku, překvapení, věci - symboly požehnání. Jako Abram, jako Kristus, jako mágové od východu. Však se nesezdanému páru Josefa s Marií a jejich nemanželskému synu Ježíšovi určitě hned žilo lépe, když dostali zlato, kadidlo a myrhu!

A je krásné, že nám vlastně nijak nevadí, když sami žádný dárek nedostaneme. Naopak největší radost máme, když potěšíme druhé. To je potom vánoční atmosféra!

Ale víra, která je hlavně a v první řadě pro druhé, taková víra ušla dlouhou cestu. Víra, kdy přicházím do kostela či na biblické ne kvůli sobě, ale kvůli Boží slávě, taková víra musí ujít dlouhou cestu. Protože je to přeměna mé sebestředné a sobecké pavíry a pověry v důvěru v Boží Slovo. Životní cesta, kdy přicházím do Božího chrámu ne kvůli sobě, ale abych byl požehnáním pro druhé, abych se tu znovu a znovu *učil*, jak být Hospodinovým požehnáním pro druhé - takový život musí ujít dlouhou cestu. Asi jako z Persie do Betléma. Nebo z Cháranu do Betléma.

Křesťanství bohužel udělalo stejnou chybu, jako zákonické židovství. Poustupem času se víra zkroutila do pověry: Věříme Bohu, abychom se měli líp. Člověk je poslušný Bohu, pro své dobro. Pro svůj prospěch. Pro spásu své duše.

Avšak vánoční narození Stvořitele světa v Ježíši Kristu, příklad Abramův i těch pohanů-mágů ukazují pravý opak. Věříme Hospodinu a posloucháme ho, abychom přinesli požehnání *těm všem ostatním*. Mt 10, 39: „Kdo nalezne svůj život, ztratí jej. Ale kdo ztratí svůj život pro mne (Krista), nalezne jej.“

Amen.

Píseň: 284 - Jakož o tom proroci; 6. - 10. sloka